

Rob Oostveen

Verdwenen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Horen, zien en zwijgen

De Vreemdgangers

De Sirene

Wraak

Vakantieliefde

De donor

Fatale fout

Verdwenen

© 2018 - Rob Oostveen

Uitgegeven door RobooBooks

Omslagontwerp:

ISBN 978-90-826034-8-4

Eerste druk 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

1.

Zoiets verwacht je te lezen in een krant of een boek, of te zien in een film, maar je verwacht niet dat jou zoiets kan gebeuren. Gebeurt het toch, dan beleef je dat als iets waar je helemaal geen raad mee weet, iets wat té bizar voor woorden is. Iets wat je nooit meer kunt vergeten! Karolina is er dan ook helemaal kapot van.

Als ze maandagochtend om half negen vol goede moed aan de nieuwe week begint, onder een schraal zonnetje, en de oprit van het huis op fietst, ziet ze zowel de auto van Silke als die van Rick staan. Oh, denkt ze, Rick is zeker blijven slapen., dat kan een goed teken zijn. Ze zet haar fiets tegen de muur en gaat zachtjes de voordeur binnen, want wie weet liggen ze nog in bed. Karolina, de Poolse hulp van de familie Meeuwsen, heeft de sleutel gekregen omdat er zelden iemand thuis is als zij komt schoonmaken. Het huis is een vrijstaande, moderne bungalow op een perceel van zo'n 600 m2 in een nieuwbouwwijk aan de rand van Eindhoven. Het is een jaar of vijf oud en de familie Meeuwsen, ze mag ze Rick en Silke noemen, zijn nu vier jaar de bewoners.

Karolina werkt al die tijd als vaste hulp voor hen en kent inmiddels de familie, en de problemen die ze hebben, heel goed. Zelf is ze met haar 33 jaar geen opvallend type, gemiddelde lengte, lang, sluk, donkerblond haar, wat ze meestal in een staart draagt. Altijd goed verzorgd en opgewekt, een gezellige vrouw die graag een praatje maakt, waarmee ze haar Nederlands kan oefenen. Vandaar ook dat ze vaak, onder een kopje koffie, gezellige gesprekken had met Rick, die in het begin meestal thuis werkte. Daardoor is ze erg vertrouwd geraakt met de Meeuwsens en voelt ze zich half en half familie. Ze komt vanaf het begin twee dagen per week, al vond ze dat toen zelf nogal overdreven voor dit huis en dit kleine gezin, maar toch wilden ze dat zo. Het huis moest kraakhelder en fris zijn. Ze poetste niet alleen, maar deed ook de was en in de zomermaanden onderhield ze de tuin, wat ze eigenlijk nog het leukste vond. Maar het laatste jaar, sinds Rick niet meer thuis woont, heeft ze in huis vreemd genoeg meer werk. Silke doet zelf niks in huis en laat alles achter zich slingeren. Toen Rick hier nog woonde, ruimde hij veel op, dat is nu dus voorbij.

Inmiddels heeft ze zo haar vaste routines, beginnen met de keuken, waar ze ook altijd eerst haar jas en tas neerlegt, dan het toilet en de gang en vervolgens de woonkamer. Ze loopt vandaag zachtjes door naar de keuken, doet de deur dicht en begint daar met haar werk. Ze is hier wel even bezig, het is weer eens een rommeltje en er staat een flinke afwas op haar te wachten. Als ze die, en daarna ook het toilet in de hal, gedaan heeft, is de woonkamer aan de beurt. Ze doet de deur open en gaat naar binnen, maar na de eerste stap in de kamer verstijft ze, ze hapt naar adem en slaakt dan een luide en wanhopige kreet. Haar hart bonkt in haar borstkas als van een bang konijn.

Haar blik wordt eerst getrokken naar Rick, die voor haar op de grond ligt met een gat in zijn hoofd zo groot als een Euromunt. Ook Silke, die languit in een fauteuil ligt, heeft zo'n gat, maar dan midden in haar voorhoofd. Ze wordt onpasselijk als ze het bloed ziet dat zich over de fauteuil en het vloerkleed heeft verspreid. Een koude rilling trekt van haar nek naar haar knieholtes en ze heeft moeite zich nog staande te houden.

Als na enkele ogenblikken de eerste verbijstering wegtrekt, al neemt ze deze bloederige beelden in haar hoofd mee, komt ze in beweging, vliegt de kamer uit naar de keuken, valt neer op een keukenstoel, staart voor zich uit en realiseert zich dan dat ze 112 moet bellen. Ze pakt moeizaam met trillende handen haar mobieltje uit haar tas, belt 112 en kan maar moeilijk vertellen wat er aan de hand is. Door de schrik lijkt ze al haar Nederlands te zijn vergeten. Ze laat haar hoofd op haar armen op de tafel rusten en begint met schokkende schouders onbedaarlijk te huilen.

Vrij snel na het telefoontje hoort ze enkele auto's komen aan scheuren, met luide sirenes. Als de voordeurbel gaat, duurt het even voor Karolina zich herpakt en zich naar de voordeur weet te slepen. Daar staan twee personen in burger, een man en een vrouw, en twee agenten in uniform, terwijl de ambulanciers net uit de ziekenwagen stappen.

‘Goedemorgen, u heeft ons gebeld?’

Ze neemt de man, die haar aanspreekt, van top tot teen zwijgend op. Hij is gekleed in een wat te ruim vallend pak, bruin met een licht streepje, een wit, ietwat gekreukeld overhemd, een stropdas die wat slordig om zijn nek zit en daaroverheen een in haar ogen versleten regenjas. Zijn voeten zitten in een paar bruine schoenen die naar een poetsbeurt snakken. Wat zegt dit over de man? Ze moet denken aan haar vaderland, hoe de meeste mannen daar er zo of nog onverzorgder bijlopen. Ze trekt de conclusie dat dit wel een rechercheur moet zijn, dit is zijn versie van een uniform, en voldoet daarmee aan het prototype zoals dat wel eens in boeken leest beschreven wordt.

Voor de vrouw, die erbij staat, heeft ze weinig aandacht.

Deze indrukken neemt ze onbewust tot zich, terwijl ze de rechercheurs wat dromerig aanstaart.

‘Mevrouw!’ probeert de rechercheur haar bij de les te krijgen.

‘Ja,’ komt er uiteindelijk benepen uit Karolina’s mond.

‘Ik ben Job Kooyman, rechercheur. Mogen we binnenkomen?’

Ze staart hen aan, er schijnt nog niet veel tot haar door te dringen.

Als de hulp eindelijk opzij stapt, kan het team naar binnen. Ze lopen naar de openstaande deur van de woonkamer waar ze stoppen, de voorste man naar binnen kijkt en het tafereel in zich opneemt.

‘Dit is niet mis,’ zegt Job hardop, ook voor de anderen. ‘Ik kijk even snel van dichtbij en dan wachten we verder op de technische recherche.’

Hij loopt voorzichtig verder, onderwijl latex handschoenen aantrekkend, terwijl de anderen op de drempel blijven staan en vandaar de situatie opnemen. Ze zien een grote woonkamer in een L-vorm, met rechts tegen de lange muur, schuin tegenover de deur, een open haard. Voor de open haard ligt een man en op een stoel ernaast ligt een vrouw onderuit. Beiden dood, beiden met hoofdwonden. Het is meteen duidelijk dat dit schotwonden zijn.

Dan loopt hij omzichtig naar de man, bukt zich, voelt zijn hals en constateert dat er geen leven meer in zit. Naast het lichaam ligt een pistool. Dan kijkt hij naar de vrouw, die een kogelgat in haar voorhoofd heeft, terwijl er bloed op haar gezicht zit en op de fauteuil terecht is gekomen. Zijn eerste indruk is dat de man eerst de vrouw en daarna zichzelf heeft doodgeschoten. Dit kan wel weer eens een uit de hand gelopen relatieconflict zijn, is zijn eerste ingeving. Hij kijkt nog een keer goed rond, maar ziet verder niets dat opvalt. De kamer is ruim, niet veel meubels en die er staan, zijn erg modern en strak maar wel smaakvol. Er is in eerste instantie niets te zien dat wijst op de aanwezigheid van kleine kinderen. Kooyman loopt de kamer nog iets verder in, de andere kant op, en bekijkt wat er nog meer staat. Op een lage witte kast staan een paar foto’s, waaronder van een meisje van een jaar of twee oud, schat hij. Zou dat dan een dochtertje kunnen zijn? Hij bekijkt de foto eens goed en denkt iets te zien wat hem bekend voor komt, maar het daagt hem nog niet.

Hij draait zich dan om en voegt zich bij de anderen die in de gang zijn blijven staan.

‘Laten we eerst nog even de rest van het huis bekijken,’ zegt Job en gaat hen voor naar een gang waaraan verschillende kamers liggen. Een van de kamers is duidelijk de ouderslaapkamer met een groot tweepersoons bed, onopgemaakt. Een andere kamer is eigenlijk een kinderkamer, gezien het lege kinderledikantje, maar lijkt niet in gebruik. Alles staat er wat té netjes en ongebruikt bij. De andere kamers zijn vrijwel leeg, worden dus blijkbaar niet gebruikt. Er is verder niets te zien wat hun aandacht trekt. Ze verzamelen zich weer in de hal.

‘Het ziet er niet best uit hier in de woonkamer. Als jullie buiten blijven wachten op de technische recherche, dan ga ik eens kijken hoe het met de hulp is. Het zou mij niet verbazen als dit een gezinsdrama betreft. We zullen van de onderzoekers wel horen wat hier gebeurd kan zijn.’

Als de ambulanciers dit horen, draaien ze zich om en lopen weer naar hun wagen, zij kunnen hier verder toch niks doen.

In de keuken zit Karolina op een stoel, in trance, met haar hoofd rustend op haar armen, die op de tafel liggen. Ze kan er nog niet bij dat ze op deze maandagochtend zowel Silke als Rick op deze manier heeft moeten aantreffen, ze is er helemaal kapot van. Ze had zelfs nog even gedacht dat Rick was blijven slapen, hoe anders is de werkelijkheid.

Ze heeft voor de familie gewerkt, bijna vanaf het moment dat ze hier zijn komen wonen, en alle leuke, maar vooral minder leuke dingen met hen meebeleefd. Want er is hier veel gebeurd, veel meer dan een gemiddeld gezin kan verdragen. Als ze dat vergelijkt met haar eigen gezin, dan mag ze zich gelukkig

prijzen, ook al hebben ze het financieel natuurlijk een stuk minder. Ze heeft haar man en zoon vanavond heel wat te vertellen. Ze wonen al acht jaar in Nederland, waar haar man een baan heeft gevonden in de bouw. Ze zijn uit Polen gekomen omdat ze daar moeilijk werk konden vinden en geen bestaan konden opbouwen. Het deed hen wel pijn hun familie achter te moeten laten, maar ze hadden weinig keus. Hier hebben ze het goed naar hun zin en ze spreekt al redelijk goed Nederlands, al is dat nog niet zo goed als dat van haar zoon. Andrej is 10 jaar, gaat hier naar school en doet het goed. Ze komt twee dagen per week het huis schoonhouden, waarbij ze het niet echt zwaar heeft. Silke laat dan wel alles achter zich neervallen, ruimt niks op, laat de afwas van dagen staan en maakt verder ook niks schoon, maar buiten de woonkamer, keuken, slaapkamer en badkamer, wordt het huis nauwelijks gebruikt en vraagt het niet al te veel van haar. Wekelijks doet ze de was en strijkt ook, de ramen zemen staat om de week op het programma en in de zomer doet ze de tuin er ook een beetje bij, alhoewel ze daar de laatste tijd minder aan toekomt. Daarbij hield ze tijd over om tussendoor rustig een kopje koffie te drinken, een blaadje te lezen en soms ook met Rick wat te babbelen. Ze krijgt verder zelden bijzondere opdrachten van hen. Op zo'n prettige manier zal ze haar geld nooit meer verdienen. Zulke leuke mensen, en dan vooral Rick, zal ze ook niet zo snel meer treffen. Ze moet nu op zoek naar andere opdrachtgevers; bij die gedachte alleen al vloeien de tranen weer rijkelijk. Haar leven zal er vanaf nu ook heel anders uit gaan zien.

Dat Rick en Silke hiernaast dood liggen, doodgeschoten door wie en waarom, is niet eerlijk maar wel al te waar. Ze zal het beeld van hen beiden, liggend en zittend in hun eigen bloed, niet snel vergeten. Nu moet ze die agenten straks natuurlijk ook nog van alles gaan vertellen, en er is veel te vertellen. Dit gezin heeft moeilijke tijden gehad en er is hen niet veel bespaard gebleven.